

нѣма да ни повърнатъ на Шпилбергъ; нѣ треперяхми да не вдѣхне нѣкой на императорътъ идеята да ни заточи у нѣкой градъ отъ империята, далеко отъ отечеството ни.

Сияхъ се да се показувамъ по добръ отъ колкото сжмъ, и се моляхъ дано ни накаратъ да тръгнемъ. Желаяхъ много да се прѣдставиж на Негово Прѣвѣсходителство г. контъ де Пралормо, испроводникъ на туринскиятъ дворъ при австрийскиятъ дворъ. Знаяхъ сичкото настояванье, което великодушнето му направи, за да иска свободата ми. Нѣ заповѣдитѣ, които бѣхж дали, за да ме въспрѣтъ да видѣж когото и да е, не правехж никое исклученье.

Едвамъ що оздравяхъ, испроводихж ни за нѣколко дена, една каруца, за да се познаемъ малко съез градътъ. Комисарятъ бѣше задълженъ да ни придружава, и не трѣбуваше да ни остава да говоримъ на никого. Видѣхми хубавата черкова Св. Стефанъ, прѣлестнитѣ расходки на градътъ, близо при Виена, лѣтната кжца на Лихтенщайнъ, и най послѣ царската лѣтна кжца на Шенбрунъ.

Додѣто бѣхми у Шенбрунъ, Императорътъ прѣминѣ, и комисарятъ ни накара да се отгжпимъ на страна, да не би, като ни види тѣлата ослабнѣли, да са наскърби Неговото Величество.

Най послѣ тръгнѣхми отъ Виена, и азъ можихъ да се влѣкж до Брукъ. Тамъ, задушяннето ми се усили. Повикахж единъ докторъ. Туй бѣше Г. Юдманъ, човѣкъ достоенъ. Той ми отреди да ми пуснѣтъ кръвъ, накара ме да стоѣж на одѣртъ и да продѣлжавамъ